

der i vort Forslags § 3 indføres, at naar en Person gør sig skyldig i en Volds-handling under de særlige Betingelser med Hensyn til Freds- og Ordensforstyrrelse, som den foregaaende Paragraf fastsætter, mod en Person, der ikke har givet rimelig Anledning dertil, kan denne anden Straf anvendes. Vi have saa ment det rigtigst, uden i øvrigt paa nogen Maade at gøre Indgreb i den almindelige Straffelovs Bestemmelser, at søge en Anvisning til, om hvilke Forhold der særlig maatte være vejledende for Domstolene ved Valget af denne Straf i Modsatning til Bøder og Fængsel, som ogsaa staa Domstolene aaben, nemlig om „Volds handlingen vidner om Tilbøjelighed til raad og voldsom Fremfærd“, ganske i Overensstemmelse med Lovforslagets Tanke, og særlig fremhæve, at de strengere Grader af denne nye Strafart burde finde Sted, hvor en disse Volds-gæringer meget ofte særlig karakteriserende Omstændighed fandt Sted, nemlig at disse Overfald vare foretagne af flere i Forening.

Der er saa kun at tilføje med Hensyn til §§ 3 og 4, som ikke indeholde noget væsentlig nyt, at vi have ment at burde give en særlig Regel for Sagens Afgørelse. Naar Sagen nemlig paatales under de Omstændigheder, som § 3 forudsætter, er det selvfølgelig en Politisag, og der vilde, hvis ikke en modfat Regel træffes, de lempelige Afgørelser, som Lovene om Politiordeningen og om Politisagers Behandling nu indeholde, nemlig efter Omstændighederne ved Udvarsel, ved tilbudt Bøde osv. uden Dom kunne finde Sted. Men det skulde netop være ubeløst i disse Tilfælde, hvor der er Forudsætninger til Stede, som betinge Valget af Tvangsarbejde. Derfor have vi ment at burde tilføje i § 3 som særlig Bestemmelse, at disse lempelige Afgørelsesmaader her ikke finde Sted. Derved tro vi at have afværget de Konsekvenser, som mod Lovforslagets Tanke kunde følge af, at vi overhovedet have indført Politiretsbehandling i disse Sager. Den sidste Paragraf om Straffen, § 4, gaar kun ud paa at udvide Straffen til andre Tilfælde end de, der falde ind under almindelig simpel Overlast, altsaa, hvor Sagen har en særegen Karakter enten paa Grund af sine Følger eller paa Grund af de Personer, Udgjælle, Børn osv., som angribes, og vi ere der kun afvegne fra Regeringsforslaget i den Henseende, at Regeringsforslaget ikke havde § 201 med, hvor der er Tale om andre særlige Forhold end dem i § 202, hvilket ikke forekommer os at være rimeligt, og vi have altsaa udvidet Forslaget ogsaa til denne Paragraf. Dermed er det, som Udvalget har foreslaet med Hensyn til

Erstatning af Regeringsforslagets tre første Paragraffer med fire nye, formentlig tilstrækkelig forklaret.

Jeg skal saa blot bemærke dette, at Udvalget i Betænkningen har gjort Rede for nogle Forhandlinger, som have fundet Sted inden for Udvalget med Hensyn til to Punkter, hvorom der dog ikke findes Forslag, idet Resultatet af Forhandlingerne blev, at man ikke vilde stille Forslag i denne Henseende, hvorfor vi dog have ment at burde gøre Rede i Betænkningen. Det ene Spørgsmaal var dette, om der ikke ved Siden af den nye Strafart, Tvangsarbejde, ogsaa burde indføres Mulighed for en anden Strafart, som heller ikke efter den nugældende Ret kan anvendes paa de paagældende Voldsmænd, nemlig Rottingstraf, altsaa legemlig Kevjelse indtil 15 Slaag. Det vil ses af Betænkningen, at et Flertal i Udvalget i og for sig var stemt herfor, medens kun et Mindretal var herimod. Der er imidlertid i Udvalget blevet Enighed om det negative, at der ikke stilles Forslag i denne Henseende, og Forholdet mellem Flertallet og Mindretallet er da i Almindelighed set dette, at Flertallet principielt vilde have ønsket og foretrukket, at en saadan legemlig Straf var optagen i Forslaget, enten det nu var alene eller som et Alternativ ved Siden af de andre Straffe eller i Forbindelse med Tvangsarbejdsstraffen, men at det af, hvad der nærmest maatte kaldes Opportunitetsgrunde, og ligesom paa en Prøve vilde undlade at stille Forslag, medens Mindretallet principielt var imod et saadant Forslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Uenighed, der altsaa har været i Udvalget, men jeg skal blot, da jeg altsaa kan tænke mig, at en lignende Opfattelse ogsaa i og for sig er til Stede her i Tinget, gøre opmærksom paa, hvilken Hovedbetragtning der har ført Udvalgets Mindretal til at hævde sit Standpunkt.

Ganske vist fremhæver Mindretallet først dette, at det ikke kan dele Flertallets Opfattelse, at en saadan Straf her ganske særlig skulde være stemmende med Retfærdighed eller dog i særlig Grad virksom. Der have vi, der høre til Mindretallet, deriblandt jeg, en anden Opfattelse. Men det er jo en Følelses- og en Trossag, og derom diskuteres ikke. Hvad der for os har været Hovedsagen, antager jeg, er den Afvigelse fra den nugældende Lovgivning, som vilde finde Sted, ikke blot for den angældende Lovgivning i dette Døgn, men fra Lovgivningen, saaledes som den er bleven som Resultat af en hundredaarig Udvikling, der gaar ud paa i stadig større Omfang i de almindelige Forhold at ubeløste Begjæmsstraf og der-